

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Gabrielou Vršanskou v právní věci žalobce: **V. B.**, nar. „X“, státní příslušnost Ruská federace, zajištěného v Zařízení pro zajištění cizinců Drahonice, Drahonice u Lubence 41, 441 01 Podbořany, zastoupeného Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL. M. eur., advokátem se sídlem Nile House, Karolinská 654/2, 186 00 Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.4.2016, č.j. OAM-49/LE-LE05-LE23-PS-2016,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29.4.2016, č.j. OAM-49/LE-LE05-LE23-PS-2016, jímž byl podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném od 1.1.2016 (dále jen „zákon o azylu“) zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců v Drahonicích (dále jen „ZZC“) do 15.8.2016.

Žalobce žalovanému vytýkal porušení ust. § 2 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ve spojení s § 46a zákona o azylu. Žalobce namítal, že v jeho případě nebyl naplněn zákonný důvod zajištění, tj. že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Zdůraznil, že zajištění cizince dle § 46a zákona o azylu představuje zásah do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu, proto je třeba toto ustanovení vykládat vždy restriktivně. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 17.9.2013, č.j. 5 Azs 13/2013-30, kde je uvedeno, že „za nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je třeba považovat pouze hrozbu takového jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci.“ Dle žalobce z napadeného rozhodnutí žalovaného přitom nevyplývá, jaké základní zájmy společnosti měl žalobce svým jednáním ohrozit, ani to, v čem žalovaný spatřuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, což ve vztahu k ustanovení § 68 správního řádu způsobuje nepřezkoumatelnost předmětného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Žalobce připustil, že v době stanovené k vycestování v rozhodnutí o správním vyhoštění z území České republiky nevycestoval, nadále se zde nelegálně zdržoval a opatřil si padělaný doklad totožnosti, kterým se prokazoval Policii ČR, avšak nesouhlasil s odůvodněním napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný pouze poukázal na jednání žalobce s tím, že toto zakládá důvodnou obavu, že žalobce může představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Pakliže v odůvodnění rozhodnutí absentuje hodnocení povahy a stupně nebezpečnosti jednání žalobce, které dle žalovaného zakládá důvod se domnívat, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, nelze je považovat za dostatečné ve smyslu § 68 správního řádu. Žalovaný dle žalobce nikterak nezduvodnil, v čem konkrétně by údajné ohrožení veřejného pořádku mělo spočívat. Žalobce poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to zejména na rozsudek ze dne 5.2.2014, č.j. 1 Azs 21/2013-50, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že samotná skutečnost nelegálního pobytu a nepodrobení se rozhodnutí o správním vyhoštění, resp. v obecné rovině nedodržování předpisů upravujících pobyt cizinců na území České republiky, v souladu s výše citovanou judikaturou nemůže představovat skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.

Žalobce dále poukázal na to, že se žalovaný nevypořádal s otázkou nemožnosti účinného uplatnění zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu, která je podmínkou zajištění cizince dle § 46a zákona o azylu, když pouze poukázal na to, že žalobce nevycestoval z ČR, ačkoliv mu bylo uloženo správní vyhoštění, z čehož dovodil, že žalobce bude mařit průběh správního řízení a zvláštní opatření by nebylo účinné. Žalovaný zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností ve vztahu k rozhodnutí o nemožnosti uložení alternativních zvláštních opatření, neboť se nevyjádřil k žádné z alternativ a neuvedl důvody, pro které nelze danou alternativu uplatnit. Odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2014, sp. zn. 9 Azs 192/2014, z něhož žalovaný odvozuje nemožnost uložení zvláštního opatření namísto zajištění, je dle žalovaného zcela nepřipadný, když se uvedené rozhodnutí týkalo zajištění cizince za účelem správního vyhoštění, což však není případ žalobce, který byl zajištěn jako žadatel o azyl, u kterého jsou ze zákona dány odlišné důvody pro zajištění, přičemž předchozí nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění mezi těmito důvody není.

Dále žalobce namítal nedostatečné odůvodnění délky trvání jeho zajištění, neboť se žalovaný zabýval maximální délkou doby zajištění, namísto stanovení doby přiměřené, nezbytné pro dosažení sledovaného cíle. Žalovaným stanová doba trvání zajištění 110 dnů není dle žalobce přiměřená, když žalovanému nic nebránilo stanovit kratší dobu trvání jeho zajištění a v případě potřeby ji prodloužit. Pokud tak žalovaný učinil, bylo nezbytné, aby stanovenou délku náležitě zdůvodnil jako přiměřenou délku trvání zajištění. Na podporu této

námítky žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5.3.2014, č.j. 3 Azs 24/2013-42.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí a zrekapituloval dosavadní průběh řízení včetně důvodů obsažených v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný trval na tom, že na daný případ aplikoval řádně pojem „veřejný pořádek“ a své rozhodnutí řádně zdůvodnil. Z jednání žalobce je zřejmé, že vědomě a opakovaně porušuje zákonem uložené povinnosti a svým jednáním zcela jasně demonstruje neúctu k právnímu řádu České republiky. Žalobce svévolně neoprávněně pobýval na území České republiky a prokazoval se padělaným průkazem totožnosti, který si za tímto účelem obstaral, jak bylo zjištěno dne 24.4.2016, kdy byl kontrolován hlídkou Policie ČR. Žalobci přitom bylo rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie ze dne 24.1.2012, č.j. KRPÚ-21194/CJ-2012-040022-SV-RD, které nabylo právní moci dne 31.1.2012 uloženo správní vyhoštění na dobu 3 let a stanovena doba k vycestování 30 dnů, od 2.3.2012 do 2.3.2015 byl žalobce veden v evidenci nežádoucích osob. Bylo zjištěno, že žalobce byl do ČR předán ze SRN z důvodu neoprávněného vstupu a pobytu na území SRN na pozměněný cestovní doklad Litevské republiky. Žalobce sám uvedl, že se již v roce 2012 při cestě do Holandska na území SRN prokázal padělaným dokladem (cestovním pasem Litevské republiky, na jméno M. Š., nar. „X“), pročež byl vrácen do ČR, kde bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění a byl mu vydán výjezdní příkaz. Bez cestovního dokladu následně odcestoval do Španělska, kde si v roce 2015 obstaral další padělaný doklad – občanský průkaz Litevské republiky, rovněž na jméno M. Š., nar. „X“ a následně odjel do ČR, kde pobýval asi 1 rok. Z vyjádření žalobce vyplynulo, že svůj pobyt ve Španělsku střídal s pobytem v ČR, kdy v ČR pobýval v roce 2013. Je tedy zřejmé, že žalobce pobýval na území členských států EU a vědomě tak nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění, resp. povinnost vycestovat z území schengenského prostoru. Na území ČR přitom pobýval bez platného víza (jiného povolení k pobytu), bez platného cestovního dokladu a vědomě se prokázal padělaným cestovním dokladem. Propuštění žalobce ze ZZC a vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany bez omezení jeho osobní svobody by tak mohlo ohrozit veřejný pořádek v ČR, neboť lze důvodně předpokládat žalobcovo pokračující nerespektování právního řádu ČR, když dlouhodobě vědomě porušoval pravidla daná zákonem o pobytu cizinců. Žalovaný proto shledal naplnění podmínek stanovených v ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný zdůraznil, že v případě žalobce zvážil možnost uložení zvláštních opatření, jejichž účinnost však musel vyloučit s ohledem na shora uvedené, když současně žalobce nemá na území ČR adresu pobytu a v průběhu řízení by se pro správní orgán mohl stát nedohledatelným. Stanovení doby zajištění na 110 dnů bylo řádně zdůvodněno, žalovaný uvedl zcela konkrétní okolnosti případu (předpokládaná délka řízení, včetně případného soudního přezkumu), které vyplynuly z celkového zjištěného stavu věci.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a s ustanovením § 46a odst. 8 zákona o azylu bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrhl ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s. která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené

lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, ke kterým musí přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce byl rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Odboru cizinecké policie ze dne 25.4.2016, č.j. KRPP-66091/ČJ-2016-030022, zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění. Dne 27.4.2016 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný dne 29.4.2016 vydal rozhodnutí č.j. OAM-49/LE-LE05-LE23-PS-2016, podle něhož je žalobce podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců do 15.8.2016. Z obsahu shora uvedeného rozhodnutí o zajištění žalovaný konstatoval, že žalobce při kontrole dne 24.4.2016 hlídce Policie ČR předložil padělaný průkaz totožnosti – občanský průkaz Litevské republiky č. „X“, vystavený na jméno M. Š., nar. „X“, státní příslušnost Litevská republika. Následně uvedl žalobce své pravé jméno a provedenou lustraci bylo zjištěno, že byl rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie ze dne 24.1.2012, č.j. KRPU-21194-15/CJ-2012-040022-SV-RD, které nabylo právní moci 31.1.2012 vyhoštěn na dobu 3 let z území členských států EU, lhůta pro vycestování byla stanovena na 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Žalobci bylo rozhodnutím rovněž uloženo zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území ČR dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) – povinnost ohlásit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit každé úterý v 12:00 hod na Krajském ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Křižíkova 12, Praha 8. Dle úředního záznamu přitom žalobce shora uvedenou povinnost bez omluvy neplnil. Toto žalobce odůvodnil svou osobní krizí a užíváním silných léků. Žalobci byl vydán výjezdní příkaz s platností do 1.3.2012 a od 2.3.2012 do 2.3.2015 byl veden v evidenci nežádoucích osob. Dle vlastního vyjádření a seznamu dočasně odebraných dokladů, věcí a finančních prostředků ze dne 25.4.2016 měl žalobce hotovost ve výši 60 Eur, na území ČR nemá adresu stálého pobytu, ani žádný majetek, finanční prostředky si obstarává příležitostnou prací.

Z rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Odboru cizinecké policie ze dne 25.4.2016, č.j. KRPP-66091-19/ČJ-2016-030022, o správním vyhoštění pak žalovaný mimo jiné zjistil, že žalobce již pobýval na území ČR v období od 27.6.2006 do 29.9.2010 na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Dne 24.4.2016 byl na Centrálním autobusovém nádraží v Plzni v mezinárodní autobusové lince Praha – Lille, společnosti Eurolines, kontrolován hlídkou Policie ČR, které předložil padělaný průkaz totožnosti – občanský průkaz Litevské republiky (č. „X“) vystavený na jméno M. Š., nar. „X“, státní příslušnost Litevská republika. Rovněž bylo zjištěno, že již 24.1.2012 byl žalobce předán do ČR ze SRN z důvodu neoprávněného vstupu a pobytu na území SRN na pozměněný cestovní doklad Litevské republiky č. „X“, na jméno M. Š., nar. „X“. Žalobce ve svém vyjádření ze dne 25.4.2016 uvedl, že první padělaný doklad si nechal zhotovit na Ukrajině a využil jej k cestě do Holandska v roce 2012, při které byl v SRN kontrolován a

vrácen do ČR. Rozhodnutí o správním vyhoštění v roce 2012 obdržel, stejně jako výjezdní příkaz, v jehož době platnosti odcestoval bez cestovního dokladu do Španělska. Pobýval pak střídavě ve Španělsku a v ČR (např. v roce 2013 v ČR). V roce 2015 si za pobytu ve Španělsku za 800 Eur zajistil další padělaný doklad a s tímto odcestoval do ČR, kde pobýval asi 1 rok. Bydlel přitom na různých adresách u přátel v Praze, Brně a Ostravě. Při svém zadržení hlídkou policie dne 24.4.2016 byl na cestě do Holandska, kde chtěl podat žádost o azyl. Z rozhodnutí dále vyplývá, že žalobce uvedl, že v ČR nikoho nemá, rodinné zázemí nemá ani v domovské zemi, neboť je sirotek, v ČR nemá žádný majetek, prostředky si obstarává příležitostnou prací, kdy pracuje jako kuchař u známých, subjektivně se cítí zdrav, užívá léky na játra a antidepresiva. Dne 27.4.2016 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu, kterou odůvodnil obavou z násilí a persekucí své osoby z důvodu sexuální orientace. Na základě shora uvedených skutečností měl žalovaný za prokázané, že existují důvodné pochybnosti o žalobcově respektování rozhodnutí správních orgánů, resp. o dobrovolném vycestování z ČR. Žalovaný vyhodnotil, že by žalobce mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek ČR, který již opakovaně narušil svým nelegálním pobytem v ČR a nevycestováním z jejího území; podmínky podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu tak měl žalovaný za naplněné, neboť žalobce není osobou vyloučenou z aplikace tohoto ustanovení.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.

Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu se zvláštním opatřením rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštních opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Soud se nejprve zabýval otázkou, zda je žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné, neboť k meritornímu přezkumu může soud přistoupit pouze v případě rozhodnutí, které je mimo jiné srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. Základním předpokladem poskytnutí efektivní soudní ochrany právům účastníků řízení je právě existence řádného odůvodnění všech částí výroku správního rozhodnutí. Pouze za těchto podmínek mohou účastníci řízení formulovat své výhrady (tzv. žalobní body) proti správnímu rozhodnutí. Neobsahuje-li odůvodnění rozhodnutí uvedené náležitosti, je tím účastníkům řízení znemožněno, aby formulovali konkrétní meritorní žalobní námitky. V takovém případě jim je soudní ochrana poskytnuta nikoliv pro nezákonnost rozhodnutí, pokud jde o věcné řešení předmětu správního řízení, ale pro jeho nepřezkoumatelnost.

Žalovaný opřel svůj závěr o obavě z ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce o to, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, bez platného cestovního dokladu, nerespektoval rozhodnutí cizinecké policie o povinnosti vycestovat na základě rozhodnutí

o správním vyhoštění, je veden v evidenci nežádoucích osob, obstaral si opakovaně padělaný doklad totožnosti, kterým se prokazoval Policii ČR, čímž se pokoušel oklamat státní orgány v úmyslu vyhnout se svému vyhoštění. Je třeba zdůraznit, že žalobce dlouhodobě neučinil nic pro legalizaci svého pobytu ani pro to, aby si opatřil platný cestovní doklad, rovněž o udělení mezinárodní ochrany požádal teprve po roce svého nelegálního pobytu, bezprostředně po svém zajištění, zjevně veden snahou vyhnout se vyhoštění, když z jeho vyjádření je zřejmé, že jeho dlouhodobým cílem je získání azylu v Holandsku. Žalobce opakovaně porušoval platné právní předpisy ČR a z jeho dlouhodobého chování je zřetelný úmysl v tomto jednání pokračovat (opakovaně si obstarával padělané doklady, kterými se prokazoval orgánům státu; zákaz vstupu na území členských států EU dlouhodobě a opakovaně porušoval). Soud proto konstatuje, že důvody, pro něž přistoupil žalovaný k omezení osobní svobody žalobce, byly dostatečně vyjádřeny v žalobou napadeném rozhodnutí, které lze označit za plně přezkoumatelné.

Soud se dále zabýval tím, zda uvedené jednání žalobce zakládá důvodnou obavu z ohrožení veřejného pořádku žalobcem tak, že je nutno, aby setrval v ZZC po celou dobu řízení o mezinárodní ochraně a nelze současně uplatnit zvláštní opatření ve formě rozhodnutím ministerstva uložené povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

Z dosavadní judikatury vyplývá, že nebezpečí pro veřejný pořádek podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je nutno posuzovat obdobně jako podobně formulovaný důvod uvedený v § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), pro vyhoštění cizince, tedy tak, že tímto důvodem může být jen jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 17.9.2013, č.j. 5 Azs 13/2013-30, www.nssoud.cz).

Samotná okolnost, že se žalobce nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, dle názoru soudu není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud v mnoha rozhodnutích, např. v rozsudcích ze dne 16.12.2013, č.j. 5 Azs 17/2013 - 22, ze dne 5.2.2014, č.j. 1 Azs 21/2013 - 50, a ze dne 16.4.2015, č.j. 7 Azs 71/2015 - 31 (všechny dostupné na www.nssoud.cz), vyjádřil názor, že samotný nelegální pobyt cizince, byť ve spojení s nerespektováním rozhodnutí o správním vyhoštění, nepostačuje pro závěr, že cizinec představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Současně soud konstatuje, že jedním ze zájmů společnosti je respektování právního řádu. Právě respekt adresátů právních norem k závazným pravidlům právního řádu se projevuje v zachování veřejného pořádku. Porušováním právních norem tedy dochází i k narušení veřejného pořádku. Při hodnocení toho, zda je v daném případě dána do budoucna skutečná, aktuální a dostatečná obava z narušování veřejného pořádku soud vychází z předchozího jednání cizince. Žalobce nejenže opakovaně, dlouhou dobu záměrně ignoroval předpisy regulující pobyt cizinců na území ČR, neboť pobýval na jejím území nelegálně, a to bez cestovního dokladu, nerespektoval rozhodnutí správního orgánu o vyhoštění a opatřil si padělaný cestovní doklad, kterým se prokazoval policii, ale dlouhodobě porušoval i normy upravující zaměstnanost, neboť (byť jak uvedl příležitostně) vykonával nelegální práci [srov. § 139 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti]. Podstatné je, že si žalobce byl svého nelegálního pobytu vědom a navzdory tomu neučinil žádné legální kroky, jimiž by

svou situaci řešil, když o naprostém nerespektování základních povinností svědčí zejména skutečnost, že po dobu min. několika let neučinil zhola nic pro zajištění nového platného cestovního dokladu, ačkoliv mu nebylo zatěžko vynaložit nemalé úsilí a finanční prostředky k obstarání padělaného cestovního dokladu. Jednání žalobce tak naproti jiným případům nepřestavuje pouhý projev pasivního přístupu, kdy cizinci často neřeší svoji situaci a tuto nechají přerůst až do správního vyhoštění, ale v případě žalobce jde o aktivní vědomé porušování právních předpisů, nerespektování povinností vyplývajících ze zákona o pobytu cizinců a nerespektování rozhodnutí státních orgánů ČR. Žalobce prokazatelně s orgány ČR nespolečupracoval (nerespektoval povinnosti mu vyplývající z již dříve uloženého zvláštního opatření), naopak se státní orgány pokusil vědomě klamat, když se prokazoval padělanými doklady, které si opatřil, ačkoliv si byl povinností pro něj plynoucích ze zákona i rozhodnutí o správním vyhoštění vědom. Výše popsané dlouhodobé jednání žalobce ve svém souhrnu jednoznačně představuje hrubou neúctu k právnímu řádu ČR a ohrožení veřejného pořádku, které nemůže být zhojeno osobními poměry žalobce a současně vylučuje možnost uplatnění zvláštních opatření ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o azylu, kdy je zřejmé, že již v minulosti uložené mírnější donucovací opatření nesplnilo svůj účel, neboť žalobce neplnil povinnosti mu vyplývající ze zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území ČR dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, nerespektoval jejich rozhodnutí (po správním vyhoštění bez platného cestovního dokladu vycestoval do dalšího státu EU) a do svého zajištění v ZZC neprojevil snahu legalizovat svůj pobyt na území ČR. Žalobce nemá na území ČR žádné zázemí, rodinné vazby ani majetek, nemá stálé bydliště a on sám svým dosavadním chováním nedává dostatečné záruky součinnosti se státními orgány v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Ze všech uvedených skutečností nelze jinak než dovodit, že v případě žalobce nemůže být účel zajištění (zabezpečení účasti žalobce v řízení a jeho součinnosti se správními orgány) nahrazen zvláštním opatřením spočívajícím v uložení povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem ani povinností osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

Svůj závěr o nedostatečnosti uložení zvláštních opatření k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany na str. 4 žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný opřel o to, že žalobce opakovaně porušoval platné právní předpisy a svým chováním již v minulosti jasně vyjádřil neochotu vycestovat z území EU (žalobce přitom deklaroval dlouhodobou snahu o získání azylu v Holandsku), proto lze u něj důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu České republiky, když takového jednání se dopouštěl opakovaně a dlouhodobě. Soud shledává tyto důvody za přezkoumatelné a plně se s nimi ztotožňuje. Je zřejmé, že žalobce dlouhodobě nerespektuje právní předpisy, ani státní orgány ČR, jejichž rozhodnutí se podrobit nechce a dříve uložené mírnější donucovací opatření se ukázalo neúčinným, neboť jej žalobce nerespektoval. Za této situace je setrvání žalobce v zařízení pro zajištění cizinců jediným účinným prostředkem, jak jednak zajistit účast žalobce v řízení ve věci mezinárodní ochrany a jeho součinnost se správními orgány, tak i zabránit žalobci v protiprávním jednání do budoucna. S ohledem na shora uvedené lze uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců považovat za nezbytné, správné a neodporující právním předpisům ani Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod.

Další otázkou, kterou soud řešil, byla přiměřenost a odůvodněnost doby uložení povinnosti setrvat v ZZC. I když určení délky setrvání v ZZC se pohybuje v mezích správního

uvážení, musí být z rozhodnutí seznatelná úvaha správního orgánu, na základě které byla délka setrvání stanovena. V souzené věci žalovaný správní orgán rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v ZZC do 15.8.2016, tedy v délce 110 dnů. Při stanovení délky zajištění žalobce v daném zařízení vycházel správní orgán z předpokládané délky řízení o žádosti ve věci mezinárodní ochrany, a to 90 dnů, dále kalkuloval s případnou podanou žalobou proti rozhodnutí o mezinárodní ochraně a připočetl 15 dnů a přiměřenou dobou potřebnou pro doručování v soudním řízení 5 dnů. Dle názoru soudu žalovaný dostatečně a srozumitelně odůvodnil stanovenou dobu zajištění. Doba 110 dnů je přiměřená a přezkoumatelně odůvodněná, přičemž správní orgán zdůraznil svou povinnost dodržet maximálně zákonem stanovenou lhůtu 120 dnů. Soud nesdílel názor žalobce, že tato doba byla zcela formálně a neodůvodněně stanovena. Žalovaný při stanovení délky doby má toliko možnost vycházet z předpokládané a praxí ověřené doby řízení. Samozřejmě, že může dojít v jednotlivých případech k odchylkám, nicméně to žalovanému v době rozhodování o povinnosti setrvat v zařízení není známo. Naopak žalovaný nemůže předjímat, že žádost bude zamítnuta pro zjevnou nedůvodnost dle ust. § 16 zákona o azylu, a proto bude řízení trvat kratší dobu, zejména když žalobce odůvodnil svou žádost obavou z diskriminace a ohrožení života v domovské zemi z důvodu sexuální orientace.

Soud proto uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 7. června 2016

Mgr. Gabriela Vršanská v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová